

N:o 8.

Ank. till Riksd. kansli den 13 mars 1906, kl. 4 e. m.

Betänkande, i anledning af väckt motion om bestämmande af tullen å maskiner och verktyg efter vikt m. m.

(1:a A.)

I en inom Andra Kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, n:o 23, har herr *E. A. Nilson* i Örebro föreslagit, »att Riksdagen måtte besluta, att tullsatsen å maskiner och verktyg i allmänhet bestämmes efter vikt samt att införseltullen å lokomotiv, lokomobiler, explosionsmaskiner, kylmaskiner samt kraftmotorer i allmänhet måtte sättas

.....	till kr.	10:—	pr 100 kg.
å tröskverk	» »	8:—	» » »
» ångpannor.....	» »	7:—	» » »
» verktygsmaskiner.....	» »	15:—	» » »
» slättermaskiner (ohopsatta)	» »	6:50	» » »
» själfafläggare	» »	8:—	» » »
» verktyg och gängverktyg.....	» »	200:—	» » »
» spiralborrar: öfver 6 mm.....	» »	200:—	» » »
» » 6 mm. och därunder.....	» »	400:—	» » »

Till stöd för sitt förslag har motionären anfört följande:

»Den första fordran, man äger rätt att ställa på en tulltariff, är,
Bih. till Riksd. Prot. 1906. 5 Saml. 1 Afd. 8 Häft. (N:o 8).

att den verkar likformigt öfver hela linjen. Är det fråga om en finanstull, bör beskattningen naturligtvis drabba alla importörer fullt likformigt, och är det fråga om en skyddstull, bör den näring, som genom densamma skall skyddas, ha befogade anspråk på, att det genom tullsatsen åstadkomna skyddet verkar fullt likformigt för alla och gent emot alla.

Mot de i den svenska tulltaxan upptagna *maskintullarne* kunna ur sistnämnda synpunkt befogade anmärkningar riktas. Som bekant, är den svenska importtullen å maskiner, redskap och verktyg en så kallad *värde-tull*, som utgår med 10 procent å den importerade varans värde. Detta värde beräknas efter nettopriset å den förtullade varans faktura. Tullen blir på grund därpå olika hög allt efter den rabatt, som kan vara åsatt varan. Under det sålunda en enskild köpare af *en till äfventyrs för honom nödvändig* maskin får förtulla enligt varans verkliga marknadsvärde eller kanske med några få procents rabatt å detsamma, så kunna ofta större importörer, hvilka i de flesta fall äro agenter för de utländska maskinfirmorna, åtnjuta en mycket hög rabatt å de importerade varorna och följaktligen motsvarande nedsättning i tullbeloppet.

Om marknadspriset är kronor 10,000 för ett maskineri, hvarå exempelvis importören-agenten erhåller såsom försäljningsomkostnader och provision 35 procent, betalar han alltså tull för ett fakturabelopp af kronor 6,500 = kronor 650, under det att den direkta förbrukaren-köparen af dessa maskiner till den utländska fabrikanten får betala marknadspriset med högst 5 procents rabatt. Maskineriet förtullas enligt fakturan å kronor 10,000 minus 5 procent = kronor 9,500, alltså kronor 950 eller nära 50 procent högre tull än importören-agenten för samma tullpliktiga sak erlägger.

Det är tydligt, att ett sådant förhållande är ägnadt att omvända det af lagstiftaren rimligtvis afsedda ändamålet med ifrågavarande skyddstull. Det är massimporten af maskiner och redskap m. m., som i regel af våra egna verkstäder i tillräcklig omfattning för landets behof tillverkas, hvilka under en osund konkurrens med den inhemska industrien införas för att påtrugas de svenska förbrukarne, det är denna massimport, som genom detta missförhållande direkt premieras, under det att den import, vid hvilken berättigad anledning *kunde* finnas till en lindring i tullbehandlingen, nämligen då det vid vissa tillfällen är fråga om införsel af för industrien nödvändiga maskiner, hvilka icke här i landet tillverkas, underkastas tulltariffens hela stränghet.

Erfarenheten har äfven visat, att denna värdetull fått tjäna såsom ett mer eller mindre bekvämt kryphål för tullfalsarier på så sätt, att falska fakturor företetts för åtnjutande af lägre tull. I hvilken utsträckning dylika brottsliga tilltag ägt rum, är naturligtvis svårt att konstatera. Att sådana missförhållanden förelegat, därpå utgöra flera tullfalsariemål, icke minst under de senare åren, bevis.

Då maskintullen infördes i vårt land, hade man säkerligen icke tänkt sig, att densammas bestämmande efter varans värde skulle leda till dessa här framhållna svåra olägenheter. Den efter det skyddsvänliga systemets seger tillsatta kommittén, gjorde vid utarbetandet af tulltaxeförslagen gällande den öfverallt mer och mer genomgående tillämpade samt sedan lång tid tillbaka äfven i vår tullagstiftning omfattade grundsatsen, att tullsatserna skola i regel bestämmas efter *vikt* eller i vissa fall efter annan kvantitetsbeteckning (mått, stycktal) och värdetullar föreskrifvas endast för sådana varor, med afseende å hvilka förtullning efter kvantitet skulle möta allt för stora svårigheter eller eljest skulle vara olämplig, såsom då varor till följd af sin storlek eller tyngd icke kunna lätteligen vägas (ex. lokomotiv och i allmänhet större maskiner) eller i vissa fall, då det å varan nedlagda arbetet representerar ett ojämförligt större värde än däri ingående materialier (ex. smärre och dyrbarare maskiner). Regeringen följde i sin proposition till 1892 års Riksdag angående ny tulltaxa i detta hänseende kommitténs förslag och, då vid förhandlingarne under sistnämnda riksmöte bevillningsutskottet afstyrkte tullen å maskiner, upptogs densamma i reservation af Första Kammarens ledamöter, hvari såsom skäl för maskintullens bestämmande till värdetull anfördes tullkommitténs anförda betänkande.

Det framhölls därvid bland annat, att, äfven med dessa varors klassificerande efter materialets beskaffenhet, skulle de alltför ojämnt drabbas af en vikttull.

Vid den gemensamma omröstningen, som ägde rum efter det, att kamrarne stannat i olika meningar, segrade den af Första Kammarens ledamöter i utskottet afgifna reservationen och härigenom kom maskintullen i svenska tulltaxan att bestämmas till 10 procent af värdet.

Granskar man den nu gällande tulltaxan, finner man, att värdetull föreskrifves inalles i omkring 30 olika fall, nämligen för:

Elektricitetsmätare	per 100 kronor	10 kronor.
Elektriska maskiner	» » »	15 »

Utom i några fall, då tullsatsen utgår efter liter eller per stycke, är normen i den svenska tulltaxan i öfrigt viktbestämning. På grund af nyssnämnda undantag, företer emellertid denna tulltaxa i sitt nuvarande skick en underlig, i enskilda fall, rent af orimlig blandning af olika dylika normer. Om man exempelvis fäster sig vid rubriken »Instrumenter», så finner man, att denna enda rubrik rymmer inom sig tre helt och hållet olika principer för tullbehandlingen. Sålunda förtullas, såsom här ofvan nämnts, kirurgiska, matematiska, fysiska, kemiska och navigationsinstrument efter värdet, men optiska instrument efter vikt, och musikaliska antingen efter stycke, såsom tafflar, pianon och flyglar samt positiv, eller efter vikt, såsom speldosor och accordions, samt slutligen efter värdet för andra slag än de nu nämnda. Det torde vara tillräckligt att anföra detta enda exempel på, huru inblandade och intrasslade i hvarandra de tre olika principerna för tullbehandlingen äro i den nu gällande tulltaxan.

Det är påtagligt, att tulltaxan behöfver revideras, på det att större systematiskhet och enhetlighet i flera fall må kunna vinnas. Och man behöfver blott kasta en blick på de rundt om i den civiliserade världen gällande tulltaxeförhållandena för att finna, att detta bör ske genom ett införande i än större omfattning af vikttullsprincipen samt åtminstone genom ett fullständigt afskaffande af den alltmera utdömda värdetullsprincipen. I den modernaste samt på en rik föregående erfarenhet mest grundade af alla tulltariffer, den nya tyska, hvars stora förtjänster ur tullteknisk synpunkt ingen torde bestrida, finnes, så vidt jag kunnat finna, ingen värdetull upptagen.

Hvad särskildt maskintullen vidkommer, så har man numera i nästan alla länder, som någorlunda följa med den handelspolitiska utvecklingen, öfvergifvit dess bestämmande efter värdeprincipen. Sålunda finner man vid en öfversikt af de andra europeiska staterna, att i *Belgien* alla tullar å maskiner och verktyg äro bestämda efter vikt med det enda undantag, att, om de äro förfärdigade af trä, tullsatsen är bestämd till 10 procent af värdet, i *Finland*, *Frankrike* och *Italien* samt i *Österrike Ungern* sker förtullningen af dessa varor efter vikt. I *Portugal* förtullas maskiner efter vikt med det undantag, att *elektriska* apparater och maskiner beläggas med en tullsats af 30 procent af värdet. *Rumänien* har fullt genomfördt viktsystem vid bestämmande af maskintullar, liksom *Ryssland*. Förtullning efter vikt följes ock i *Schweitz*' och *Spaniens* tulltaxor. Slutligen

har *Tysklands* nya tulltaxa, hvilken, såsom ofvan framhållits, utdömt alla värdetullar, bestämt alla maskintullar efter vikt.

Det är i allmänhet endast vissa i industriellt hänseende föga utvecklade länder, som låta införseltullen för maskiner utgå efter värdet. Dit höra framför allt de främmande världsdelarnes halfciviliserade stater. De enda länder bland kulturstaterna af någon betydighet, där den ännu bibehålles, äro Nordamerikas Förenta Stater och Nederländerna. Men hvad det förra landet vidkommer är att märka, att i ett land med så utpräglade prohibitiva tullsatser som Förenta Staterna är det af ingen praktisk vikt, efter hvilket system tullbehandlingen sker, enär ju dess höga tullsatser afse att lägga hinder i vägen för all införsel. I Nederländerna återigen går tullsystemet så afgjort i frihandelsriktning, att det af det skälet är af mindre vikt, efter hvilken norm tullsatsen är bestämd.

Såsom en allmän regel kan man emellertid tryggt säga, att för maskiner värdetullen, där den förekommit, är i allmänhet öfvergifven och utbytt mot viktullen i de länder, hvilka följa med den moderna handelspolitiken och hvilka sökt anordna sina tulltaxor till ett sundt och likformigt verkande skydd för den inhemska förädlingsindustrien. Och orsakerna härtill ligga i öppen dag. Jämte värdetullarnes ofvan framhållna ojämna verkningar till förmån för den import, som de i främsta rummet äro afsedda att hämma, har nämligen erfarenheten gifvit vid handen, att omkostnaderna för kontrollen vid värdetullen, om denna kontroll skulle blifva effektiv, blifva alltför stora. Då en talrik tjänstemannakår eller för tillfället tillkallade sakkunnige därvid ständigt måste anlitas, blef det efter hand rådligt att inskränka införande till ett färre antal hamnar och gränsstationer, hvilket återigen hade till följd, att ett beklagligt intrång på rörelsens frihet måste ske.

Detta så godt som enhälliga föredöme från utlandets sida borde i själfva verket innebära skäl nog för lämpligheten och behofvet att äfven hos oss med upphäfvande af värdetullen å maskiner bestämma tullskyddet för den inhemska maskinindustrien efter den också här såsom den generella grundsatsen antagna viktprincipen, då de civiliserade nationernas allmänna föredöme härvidlag ju utgör ett vältaligt bevis å ena sidan för det rättvisa och praktiska, å andra sidan för den tulltekniska genomförbarheten och välbetänkheten af en dylik åtgärd. Säkert är, att vid belysning af dessa förhållanden de skäl, som af tullkommittén och Första Kammarens ledamöter i 1892 års bevillningsutskott anfördes

för maskintullens bestämmande till värdetull, ännu mindre tåla vid en närmare granskning än eljest skulle ha varit förhållandet. Då det erkändes att tullsatserna i regel skola bestämmas efter vikt och värdetullar föreskrivas endast vid de tillfällen, då förtullning efter kvantitet skulle möta alltför stora svårigheter eller eljest vara olämplig, så är ju därmed för öfrigt i själfva verket uttaladt, att numera åtminstone ur den förstnämnda synpunkten icke finnes någon rationell grund för värdetullens bibehållande vid införsel af maskiner, redskaper och verktyger. Knappast torde vid de få hamnar i vårt land, genom hvilka exempelvis lokomotiver eller andra större maskiner införas, numera möta några svårigheter att till följd af dessa maskiners tyngd få dem vägda. Och skulle i något säkerligen sällsynt fall det inträffa, att nödiga apparater för vägningens verkställande icke finnes på importplatsen, så skulle utan tvifvel denna brist genom vår tids utvecklade hjälpmedel lätt kunna fyllas. Och om icke vid tulltaxans första tillämpning öfverallt i importhamnarne vågar af sådan storlek och styrka finnas att tillgå för exempelvis lokomotiver, så finnes väl dock intet förnuftigt skäl att af denna anledning påsätta massan af mindre maskiner, redskaper och verktyger en värdetull i stället för vikttull. Nyssnämnda skäl för värdetullens bibehållande torde därför nu ha förlorat all kraft, om det möjligen i forna tider kunde hafva ägt någon.

Vid ett samvetsgrant kontroll- och bevakningssystem är det, såsom jag ofvan framhållit, just *värdetullarne*, hvilka åstadkommit så stora tulltekniska svårigheter, att detta utgjort en hufvudanledning till deras utbytande mot vikttullar.

Och då det gäller de mindre tyngande varorna inom den ifrågasvarande gruppen har ju nyssnämnda »tyngande» skäl, som sagdt, aldrig kunnat vara af någon betydelse med hänsyn till deras förtullande efter värdeprincipen. För dem skulle väl det vägande skälet för denna form för deras tullbehandling ligga i bevillningsutskottets vid 1892 års riksdag åsikt, att äfven med dessa varors klassificering efter materialets beskaffenhet, skulle de drabbas allt för ojämnt af en vikttull. Men detta skäl kan omöjligen tillmätas någon större betydelse, då i de flesta främmande länder man, just för att få en rättvis och i sina detaljer likformig tulltaxa, öfvergifvit värdetullar och accepterat vikttullarne. Hvad som utan svårighet kunnat ske utomlands, borde ock kunna genomföras hos oss.

Det enda skäl, som möjligen kunde anföras för värdetullens bibe-

hållande i fråga om maskiner, vore väl det, att maskintullen, bestämd såsom värdetull, sätter högre tull och därigenom högre skydd för dyrbarare och mera komplicerade maskiner, hvilket till stor del skulle bortfalla, om tullen sattes att utgå efter kilogram. Om detta vore en olägenhet, hvilket väl icke alltid är så gifvet, alldenstund det kanske ofta kan vara till förmån för den inhemska industrien att få förtulla en del dylika maskiner jämförelsevis billigt, så kan, såsom jag förut framhållit, denna olägenhet här hos oss lika lätt afhjälpas som i de stora länderna genom en lämplig gruppering och gradering. Jag hänvisar i detta afseende till den såsom bilaga intagna kortfattade öfversikten öfver Tysklands nuvarande maskintullar äfvensom öfver den ståndpunkt, man redan år 1899 i en del andra länder kommit till beträffande den allmänna öfvergången till viktullsystemet, hvaraf framgår med hvilka jämförelsevis enkla åtgärder den ifrågavarande klassificeringen på ett praktiskt och rättvist sätt kan genomföras.

I alla händelser kunna dessa som synes ganska lätt afhjälpta olägenheter af värdetullens afskaffande för maskiner på intet sätt uppväga de stora olägenheterna af dess bibehållande, hvilka, såsom förut framhållits, bland annat bestå däri, att den indirekt premierar de större importaffärerna och verkar med hela sin stränghet endast i sådana fall, då så minst borde äga rum, nämligen vid det individuella importbehovet, hvarjämte den utgör en lockelse för den mindre nogräknade importören att genom falska fakturor söka bedraga staten på en del af stadgad tullafgift.

Därest man vid införandet af en eventuell ny viktull för import af maskiner vill hålla sig så nära som möjligt till de nuvarande allmänna förhållandena, så torde man göra detta genom att bestämma den allmänna tullsatsen för stora och tyngande maskiner till omkring 10 öre per kilogram. Att en sådan tullsats ej torde kunna betraktas såsom för hög, framgår bland annat af en jämförelse med vissa andra rubriker i den svenska metalltulltariffen, där de nuvarande viktullarnes evaluering till värdetullar skulle efter samma norm gifva en vida högre siffra. Råmaterialerna, af hvilka dessa maskiner tillverkas, draga följande tullar:

Smidesjärn kronor 2: 50 per 100 kilogram, hvilket, då det internationella marknadspriset å järn är kronor 12, utgör cirka 20 procent af värdet. För järn- och stålplåt är tullen kronor 3 per 100 kilogram, vid ett internationellt marknadspris af cirka 12 kronor lika med 25 pro-

cent af varans värde. Tullen å rör och tuber är kronor 4 per 100 kilogram eller cirka 20 procent af värdet, o. s. v. Och anställer man jämförelse med exempelvis den franska och den tyska tulltariffen för import af maskiner, så skall man finna, att anspråket på en tullsats af i genomskärning 15 öre per kilogram är synnerligen moderat.

Det är nämligen min afsikt, att de eventuella nya viktullarne skola afvägas så, att *i sak* det förutvarande tullskyddet af 10 procent af värdet må i möjligaste mån oförändradt bibehållas, såsom utgörande ett under nu rådande tullskyddssystem rättvist och i de flesta fall tillfredsställande stöd för den inhemska maskinindustrien. Detta kan gifvetvis på bästa sätt ske därigenom att viktullsatsernas fördelning och afvägning äger rum med hänsyn till de olika artiklarnas genomsnittliga marknadsvärde.

Till ledning med hänsyn till de respektive viktullsater, hvilka i anslutning härtill torde böra fastställas, erinras om att marknadspriset å lokomotiv, lokomobiler, ångmaskiner, explosionsmaskiner samt kraftmotorer i allmänhet uppgår till cirka kronor 1,000 per 1,000 kilogram, å tröskverk till cirka kronor 800 per 1,000 kilogram, å ångpannor till cirka kronor 700 per 1,000 kilogram, å verktygsmaskiner till cirka kronor 1,500 per 1,000 kilogram, å slättermaskiner till cirka kronor 650 per 1,000 kilogram, å själfaffäggare och själfbindare till cirka kronor 800 per 1,000 kilogram, å verktyg och gängverktyg till cirka kronor 200 per 100 kilogram, å spiralborrar öfver 6 millimeters diameter till cirka kronor 200 per 100 kilogram, å spiralborrar af 6 millimeters diameter och därunder kronor 400 per 100 kilogram. Dessa siffror liksom en del öfriga i motionen förekommande sifferuppgifter meddelas under reservation med hänsyn till ett och annat tänkbart oväsentligt misstag, hvilket i så fall emellertid ej kan vara af natur att i någon mån inverka på argumenteringen och uppfattningen i det hela.

Maskinindustrien är ju af den största betydelse för vårt land, enär den är vår förnämsta och viktigaste förädlingsindustri, hvilken på grund af det inom landet befintliga praktiga materialet samt vår goda stam af skickliga ingenjörer inom maskinfacket och skickliga arbetare mer än någon annan näringsgren kommer att uppbära Sveriges industriella framtid. Allt bör gifvetvis göras för främjande af utsikterna för denna vår hufvudindustris utveckling, och jag hyser därför den säkra förhoppningen, att den viktiga fråga, som härmed lägges under Riksdagens ompröfning, skall komma att röna ett gynnsamt emottagande.»

Vid motionen finnes såsom bilaga fogad en kortfattad öfversikt öfver åtskilliga främmande länders tullsatser å maskiner, redskap och verktyg, till hvilken bilaga utskottet tillåter sig att hänvisa.

Härjämte har utskottet beträffande motionärens uppgifter om de värdetullar, som förekomma i vår tulltaxa, ansett sig böra erinra, att dessa uppgifter dels icke äro fullständigt uttömmande, dels ock i vissa afseenden ej fullt riktiga.

Det lär svårligen kunna bestridas, att vår nuvarande tulltaxa, som upprättades i slutet af 1880- och början af 1890-talet, lider af många och väsentliga brister. Visserligen hafva tid efter annan sådana smärre jämkningar vidtagits, hvilka ansetts vara oundgängligen af behofvet påkallade. Gifvet är dock, att med den storartade utveckling, handel och industri här i landet under de senaste åren tagit, man numera har att räkna med helt andra förhållanden på detta område än dem, som voro rådande vid tiden för tulltaxans tillkomst; och en närmare granskning af taxan skall otvetydigt gifva vid handen, att densamma icke längre kan anses tillfredsställande. Detta förhållande framträder enligt utskottets mening än tydligare, om man jämför vår nuvarande tulltaxa, såväl hvad uppställning som ock ett stort antal af dess tullsatser beträffar, med dylika i främmande länder.

Det synes alltså kunna fastslås, att den nuvarande tulltaxan icke motsvarar de anspråk, man med fog kan ställa på en principiellt genomförd och fullt modern tulltaxa. Att detta missförhållande med nödvändighet måste framkalla en fullständig revision af taxan lär få anses uppenbart. En dylik revision kräfver dock på grund af de förarbeten, som äro därmed förenade, en jämförelsevis lång tid. Det vill emellertid synas, som om det ifrågavarande missförhållandet på det område, där det onekligen framträder kraftigast, borde, oafsedt en sådan allmän revision, snarast möjligt undanröjas. Och det kan icke förnekas, att detta gäller i främsta rummet våra värdetullar.

Redan 1888 års tullkommitté, ehuru erkännande värdetullarnas principiella företräde framför viktullar, uttalade den mening, att med hänsyn till de svårigheter att anordna en mot missbruk betryggande kontroll, som alltid åtföljde förtullning ad valorem, viktullarna i tillämpningen vore att föredraga. Kommittén hade därför vid taxeförslagets utarbetande gjort gällande den sedan lång tid tillbaka i vår tullagstiftning omfattade grund-

sats, att tullsatserna skola i regeln bestämmas efter vikt och värdetullar föreskrivas endast för sådana varor, med afseende å hvilka förtullning efter kvantitet skulle möta alltför stora svårigheter eller eljest vara olämplig, såsom då varan till följd af sin storlek eller tyngd icke kunde lätt vägas (ex. lokomotiv och i allmänhet större maskiner) eller i sådana fall, då det å varan nedlagda arbetet representerade ett ojämförligt större värde än däri ingående materialier (ex. smärre och dyrbarare maskiner).

Oaktadt sålunda tullkommittén föreslog endast ett fåtal enligt kommitténs mening oundgängligen nödiga värdetullar, torde dock med allt skäl kunna ifrågasättas, huruvida icke tidpunkten nu är inne för en undersökning om möjligheten att ytterligare inskränka värdetullarnas antal. Det kan nämligen icke bestridas och har allmänt erkänts, att ett förtullningssätt efter värdet är förenadt med afsevärdt stora olägenheter. Den erfarenhet, som numera vunnits på detta område, lärer ock till fullo bestryka riktigheten af detta påstående.

Man synes också numera på de flesta håll visa stor benägenhet att öfvergifva principen af förtullning efter värdet och i stället ansluta sig till den mening, som å viktullarna gifver ett bestämdt företräde; och granskar man främmande länders tulltaxor, skall man finna, att i de flesta europeiska stater den sistnämnda principen numera i allmänhet vunnit tillämpning.

För genomförande af en dylik åtgärd eller värdetullars ersättande med viktullar kräfvades emellertid en fullständig och ingående specifikation af de tullpliktiga artiklarna. Detta åter förutsätter en noggrann, på verklig sakkunskap grundad utredning af hithörande förhållanden, hvilken lämpligast synes böra verkställas genom Kungl. Maj:ts försorg.

Hvad nu särskildt maskintullen angår, lämnas i motionen många och talande vittnesbörd rörande de med en värdeförtullning förenade olägenheter, och det må i detta sammanhang vidare framhållas, hurusom genom af utländska maskinfirmor antagna agenter stora lager af maskiner införas hit till landet till värden, motsvarande endast själfva tillverkningskostnaden. Att man under sådana omständigheter vid varornas förtullning icke kan med tullen träffa den på varan beräknade handelsvinsten synes ligga i öppen dag likasom det ock är tydligt, att den svenske köparen, hvilken direkt importerar varan, nödgas betala högre tull än utlänningen. Dessa förhållanden innebära en oegentlighet och påkalla utan tvifvel rättelse.

Utskottet har alltså, behjärtande frågans stora vikt och betydelse, funnit sig böra tillstyrka aflåtandet af en skrifvelse till Kungl. Maj:t med begäran om en utredning i ämnet.

Med hänsyn till hvad ofvan anförts rörande maskintullen äfvensom de svårigheter, hvilka i allmänhet äro förenade med en mera utförlig specifikation, synes emellertid den ifrågavarande utredningen böra omfatta allenast maskiner, redskap och verktyg, såväl specificerade som ej specificerade, jämte de artiklar, som med dessa stå i oskiljaktigt sammanhang.

Utskottet, som slutligen anser sig böra erinra därom, att denna framställning ingalunda innefattar någon begränsning af den utredning, hvilken i anledning af beslutade tullförhöjningar i främmande länder begärdes af 1903 års Riksdag, hemställer alltså,

att Riksdagen, i anledning af herr Nilsons förevarande motion, ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t, så snart ske kan, låta verkställa utredning samt för Riksdagen framlägga förslag angående lämpligaste sättet för sådan förändring af gällande tulltaxa, att maskiner, redskap och verktyg, såväl specificerade som ej specificerade, blefve åsatta viktull i stället för värdetull.

Stockholm den 13 mars 1906.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.

Reservation

af herrar *Cavalli*, *Hammarström* och *G. Jansson* mot vissa delar af motiveringen.

Härjämte hafva nedannämnde herrar ledamöter i utskottet begärt få antecknadt, att de icke deltagit, herrar *J. Bromée*, *O. A. Ericsson* och *Almqvist* i behandlingen samt herr *Lindblad* i den slutliga behandlingen af detta betänkande.